פח.

א [מיי' פי"ב מהל' טומאת ערכיו הל' ג סמג עשין קכח: מט ג מיי׳ שם פ״ו הל׳ א

סמג עשין קלב: בד מיי׳ שם הלכה יא: נא ה מיי׳ פ״א מהלי סומה הלי א ב סמג עשין מח נו [טוש"ע אה"ע סי' קעח סעי' ג ד]: גב ו מיי׳ פ״ט מהל׳ רונח הל' ט סמג עשין עה: ז ןמיי׳ פ״ה מהל׳ מחוסרי

כפרה הלכה אז: נג ח מיי׳ פ״ד מתנות עניים הל' א: בד ט מיי׳ פ״א שם הלכה

ממרים הל' א סמג עשין קיא ולאוין רטז: נו כ מיי׳ פ״א מהל׳ סוטה הלי ז סמג עשין נו טוש"ע אה"ע סי קעח לה"ע סיי סעיף יב:

תורה אור השלם 1. כִּי יִפְּלֵא מִמְּךְ דָבֶר למשפט בין דם לדם בין יַּיִּיְּשֶּׁכְּטֵּבְּן נָגַע לְנָגַע דִּיְן לְדִין וּבֵין נָגַע לְנָגַע דִּבְרֵי רִיבֹת בְּשְׁעֶרֶיךְ וְקַמְתְ וְעָלִיתְ אֶל הַמְּקִוֹם אַשר יבחר 2. אַרְ כָּל חֵרֶם אֲשֶׁר בַּי בְּיָבְיּ בָּיֶבְּ יַחֲרִם אִישׁ לַיִיְי מָבֶּל אֲשֶׁר לוֹ מֵאָדָם וּבְהַמְּה וֹמִשְּׁדֵה אֲחָזָתוֹ לֹא יִמְּכֵר וְלֹא יִגְאֵל כָּל חֵרֶם לְדֶשׁ קָדְשִׁים הוּא לַיִי: ייקרא כז כח

וְהָיֶה הַשְּׁדֶה בְּצַאתוֹ בַּיבֶּל קֹדֶשׁ לִייְ בְשְׁדֵה הַחֵּרֶם לְכֹּהֵן תִּהְיֶה אַחֻוֹּתוֹ: ויקרא כו כא

שלא הפריש פיאה ולא ביררה היה הכל שלו ונתחייב הכל במעשר ושוב לא יפטר וא"ת תרומה נמי לתני שתורם ונותן לו הנוגע בו נכנס למקדש לרבנן חייב ולר' יונתן פטור: המעריך פחום וכ"ת דתרומה בלאו הכי יפריש העני דכל פיאה חייבת בתרומה חדא

דאם כן הרי הוא מקדים מעשר לתרומה גדולה ועוד דתנן במסכת תרומות פ"ק [מ"ה] אין תורמין מן הלקט מן השכחה ומן הפיאה וי"מ דלהכי לא תני תורם דאפילו הפקיר לאחר מירוח פטור מן התרומה 6 ודתנו במסכת מעשרות פ׳ שלשה מינין) פירות ממורחין בשדה מכונסין אסורים משום גזל מפוזרים מותרין בין כך בין כך חייבין במעשר ופטורים מן התרומה וליתה דבירושל׳ מפרש דלהכי פטורין מן התרומה לפי שחי חפשר לגורן שתעקר חלח אם כן נתרמה ממנו תרומה גדולה לפיכך אין לריך לתרום כשמלא פירות דמסתמא הופרשה מהם תרומה גדולה ונראה לפרש דמשום דתרומה

דבר מועט לא חש להזכירה: קיבורו מחוד. היינו דוקא קודם שנתחקה המגילה אכל לאחר מיכן אין יכול למחול:

לפריחה בבגדים שהיא ישהורה נאמרה קרחת וגבחת באדם ונאמרה קרחת וגבחת בבגדים מה להלן פרח בכולו מהור אף כאן פרח בכולו מהור ¹דברי אלו הערכין והחרמים והקדישות הערכין בפלוגתא דר"מ ורבגן •דתנן יהמעריך פחות מבן חדש ר"מ אומר נותן דמיו וחכמים אומרים כלא אמר כלום החרמים בפלוגתא דרבי יהודה בן בתירה ורבנן דתנן י ר' יהודה בן בתירה אומר סתם חרמים לבדק הבית שנאמר 2כל חרם קדש קדשים הוא לה' וחכמים אומרים יסתם חרמים לכהן שנאמר יכשדה החרם לכהן תהיה אחוזתו אם כן מה תלמוד לומר קדש קרשים הוא לה' ישחל על קרשי קרשים ועל קדשים קלים הקדשות בפלוגתא דרבי אליעזר בן יעקב ורבנן דתניא יר' אליעזר בן יעקב אומר אפילו צינורא של הקדש סצריכה עשרה בני אדם לפדותה ריבות זה סצריכה השקאת סומה ועריפת העגלה ומהרת מצורע

השקאת סומה בפלוגתא דרבי אליעזר ור' יהושע דתנן יהמקנא לאשתו ר"א אומר מקנא על פי שנים ומשקה על פי עד אחד או על פי עצמו ר" יהושע אוָמר ־מקנא על פי שנים ומשקה על פי שנים עריפת עגלה בפלוגתא דרבי אליעזר ורבי עקיבא דתנן יי מאין היו מודדין רבי אליעזר אומר מטיבורו ר' עקיבא אומר ימחוטמו ר' אליעזר בן יעקב אומר ממקום שנעשה חלל מצוארו מהרת מצורע בפלוגתא דר' שמעון ורבגן דתנן יאין לו בהן יד בהן רגל אוזן ימנית אין לו מהרה עולמית ר' אליעזר אומר. נותן לו על מקומו ויוצא רבי שמעון אומר ינותן על של שמאל ויוצא בשעריך זה לקם שכחה פיאה לקט דתנן מישני שבלין לקט שלשה אינן לקט שכחה שני עומרין שכחה שלשה אינן שכחה ועל כולן ב"ש אומרים שלש לעני וארבע לבעל הבית פיאה בפלוגתא דר' ישמעאל ורבנן ידתנן ימצות פיאה להפריש מן הקמה לא הפריש מן הקמה יפריש מן העומרין לא הפריש מן העומרין יפריש מן הכרי עד שלא מירחו מירחו מעשר ונותן לו משום רבי ישמעאל אמרו "אף מפריש מן העיםה: ג' בתי דינין וכו': אמר רב כהגא הוא אומר מפי השמועה והן אומרין מפי השמועה אינו נהרג הוא אומר כך הוא בעיני והן אומרין כך הוא בעינינו אינו נהרג וכל שכן הוא אומר מפי השמועה והן אומרין כך הוא בעינינו אינו נהרג עד שיאמר כך הוא בעיני והן אומרים מפי השמועה תדע שהרי לא הרגו את עקביא בן מהללאל ור' אלעזר אומר אפילו הוא אומר מפי השמועה והן אומרין כך הוא בעינינו נהרג כדי שלא ירבו מחלוקות בישראל ואם תאמר מפני מה לא הרגו את עקביא בן מהללאל מפני שלא הורה הלכה למעשה תגן כך דרשתי וכך דרשו חבירי כך למדתי וכך למדו חבירי מאי לאו דהוא אמר מפי השמועה והם אומרין כך הוא בעינינו לא שלשה דברים כח לי זעירא מאנשי ירושלים יבעל שמחל על קינויו קינויו מחול

בו לחוטמו: ר' עקיבא אומר מחוטמו. ובמסכת סוטה (מה:) מפרש טעמא מר סבר עיקר חיותיה באפיה ומר סבר עיקר חיותיה בטבוריה: ממקום שנעשה חלל. דהיינו מצואריה דסתם חלל מן הצואר כדמפרש התם לחת אותך על צוארי חלל רשעים [יחוקאל כא]. ותנן (קידושין נו:) המקדש בעגלה ערופה אינה מקודשת ואם מדד זקן ממרא מטיבורו וב"ד מחוטמו והביאו אלו עגלה ואלו עגלה למר זו עגלה אסורה ואין מקדשין בה וזו אינה עגלה ומקדשין בה ולמר הוי איפכא: אין לו טהרה עולמית. דבעינן קרא כדכתיב כדאמרן בנגמר הדין ולשיל מה:]: נותן על מקומו. על מקום הבוהן נותן דם האשם וטהור ליכנס למקדש ולאכול קודש דהיינו זדונו כרת: שלש אינן לקט. שאין דרך להפקירן: שלשה אינן שכחה. בסיפראש יליף לה מקראי בפרשת שכחה. ואם נחלק זקן ממרא ואמר אף שלשה שכחה ובא עני ונטלן ובא בעל הבית ונטלן הימנו לזקן ממרא הוי גזל ואין מקדשין בו אשה ולרבנן מקודשת: **מלום פיאה מפריש מן הקמה.** דכתיב לא תכלה (ויקרא כג) אלא הנח לפניהם והם יקלרוהו: מרחו. פי בכרי נתחייב במעשר דנגמרה מלחכתו הלכך מעשר תחילה את הכרי מכל מעשרותיו ונותן לו את הפאה שאילו הפרישה לא היו עניים לריכין לעשרה דלקט שכחה ופאה פטורין מן המעשר: אף מפריש מן העיסה. אם טחנה ולשה ולח״ק טחנה פטור דקנייה בשינוי. ואם בא עני ונטל כדי פאה משטחנה לר׳ ישמעאל לא הוי גול לרבנן הוי גול: **עקביא בן מהללאל.** נחלק על חכמים בלשכת הגזית בד' דברים במסכת עדיות (פ"ה משנה ו) שהיה אומר לבנו בשעת מיתתו חזור בך בד' דברים שהייתי אומר אמר לו אבא ואתה מפני מה לא חזרתה בהם אמר לו אני שמעתי מפי המרובים והם שמעו מפי המרובים הם עמדו בשמועתן ואני עמדתי בשמועתי אבל אתה שמעת מפי היחיד וכו': על קינויו. שקינא לאשתו אל תסתרי עם פלוני: קינויו מחול. ואם נסתרה אינה נאסרת עליו:

לפריחה בנגדים. אם פרוח תפרח הלרעת ונחמלא כל הבגד: אדם בריחן מעשר וגותן לו. ואפילו למאן דאית ליה ברירה כל זמן שפרחה בכולו טהור. דכתיב (ויקרא יג) אם פרוח תפרח הלרעת וגו׳ ופליגי רבנן עליה. והיכא דפרחה בבגד כולו והכניסו למקדש או

מכן חדש. אמר על פחות מכן חדש ערכו עלי והתורה לא נתנה לו ערך דגבי ערכין כתיב (ויקרא כו) ואם מבן חדש וגו': ר"מ אומר נותן דמיו. כמה שהוא נמכר בשוק דקסבר אין אדם מוליא דבריו לבטלה ויודע שאין ערך לפחות מבן חדש וגמר ואמר לשם דמים ולרבנן פטור. ואם בא גיזבר ומשכנו לר"מ הוי הקדש ואין אשה מתקדשת בו אלא אם כן יודע בו כדתנן (קידושין דף נב:) ובהקדש במזיד קידש בשוגג לא קידש ולרבנן לא הוי הקדש והרי הוא של בעלים לחדש בו החשה והחחר שקדש בו אינה מקודשת. א"נ לר"מ הוי הקדש והנהנה ממנו מביא אשם מעילות והרי אותו אשם קדש קדשים והאוכלו בטומאת גופו חייב כרת ולרבנן לא הוי הקדש והרי של בעלים הוא והנהנה ממנו לא מעל ואם הביא אשם מעילות חולין לעזרה הוא ואין חייבין עליו משום טומאה: לבדק הבית. ומועלין בהן: לכהנים. ואין מועלין בהס: שחל על קדשי קדשים. כדתנן (ערכין דף כח:) מחרים אדם את קדשיו אם נדר נותן דמיהם ואם נדבה נותן את טובתם כפי חלק שיש לו בה כדמפרש במסכת ערכין בפ׳ המקדיש: לינורא. מזלג קטן שטווין בו זהב: י׳ להניסי. כדמפרש בפרק קמאש י׳ כהנים כתובין בפרשה. אם נפדית בפחות מעשרה בני אדם עדיין הקדש היא ומועלין בה ולרבנן אין מועלין בה: המקנא לאשחו. המתרה בחשתו אל תסתרי עם איש פלוני: ומשקה על פי עד אחד. שבא ואמר אני ראיתיה שנסתרה ואם לא השקה נאסרת עליו ותנן (סוטה דף כד.) אלו לא שותות ולא נוטלות כתובתן האומרת איני שותה והיכא דליכא עידי סתירה ואמרה איני שותה לרבי אליעזר אין לה כתובה לרבי יהושע יש לה כתובה שאינה נאסרת עליו ואם מכרה לאחר כתובתה קנה. ואם תופס ממונו של זה כדי כתובה הרי הוא שלו לקדש בו את האשה ולרבי אליעזר הוי גול ולא קידש: מאין היו מודדין. לידע אי זו עיר קרובה אל החלל: מטבורו. ואותה שקרובה לטבורו תביא את העגלה ולא הקרובה

 ה'ל למניאן, ב') ערכין
ה, ג') ערכין כח:, ד') לעיל
יד:, ד') [ע" מוספות
ממורה כו: ד"ה לא אמרון, ו) סוטה ב., ז) סוטה מה: ה) לעיל מה: נזיר מו: ע"ם יומא סא: נגעים פי"ד פאה פ"ו מ"ה ע"ש. כ) [נ"ל דתניא], ל) תמורה י. מכות טו: ב"ק לד., מ) סוטה כה., ג) [י' בני אדם. רש"ש], מ) [לעיל יד:], ע) [ל"ל בספרי חלא כד יטו, פ) רש"ל גורם כבר. פרק גן, ק) [ועי׳ תוס׳ ב״ק

מוסף רש"י לפריחה בבגדים אם (זבחים מט:). מהורה. ואט"פ שלא נאמר אלא באדם ואם פרוח תפרר וגו' (נדה יט.). המקנא לאשתו. לישנה דהרה נהט (סוטה ב.). מקנא על פי שנים. אם כא להשקותה לריך להביא שני עדים שאמר לה בפניהם אל תסתרי עמו, ואם לא קינא לה בפני שנים אינה נאסרת עליו בסתירתה ואינו משקה (שם). ומשקה על פי עד אחד כו'. ואפילו אין עדים שנסתרה אלא עד אחד או הוא עלמו אומר ראימיה נאסרת בסתירה עד שתשתה, ולקמן ילפינן מקראי שסתירתה אוסרתה עליו מספק (שם). ר' יהושע אומר. לריך ב' עדים אף לסתירתה (שם). אין לו. למצורע, בהן יד כו׳ אין לו טהרה עולמית. לפי שחין יכול לקיים בו מתן דם ושמן על כהן ידו (נויד מו:) דבעינן קרא כדכתיב (יומא שא:). רבי אליעזר אומר כו'. **לא בעי קרא כדכתיב** (לעיל דכתיב לא תכלה פאת שדה דכחיב נח תכנה פחת שדה לקלור (ב"ק צד.). מירחו. מחליק את הכרי ברחת ומירות הוי גמר מלאכה למעשר (שם) דאיקבע למעשר ולתרומה (תמורה ממשר ונותן לו. שלם 1.). מעשר ונותן לו. שלם להפסיד העני, שהלקט והשכמה והפלה פטורין מן המעשר וזה הבילן לידי מיוב (מכות מז:) הלכך מעשר לו מעשרומיו מחלה מעשר כל מעשרומיו מחלה ואחר כך נותן לו פאה כדי נותנו קודם מירוח, אע"פ שעני מלרף לקט שכחה ופאה הרבה ועושה מהן כרי פטור מן המעשר, הבית נתחייב במעשר, דהכי אמרינו במסכת ברכות (מ:) בגורן הוקבעו (ב"ק צד.). אף מפריש מן העיסה. פאה אם לא נתנה כבר, ואילו לת"ק מן העיסה לא, דקנייה בשינוי והוי ממון שחין לו תובעין דעד השתח דישה לאו שינוי הוא, דאוכל הוא כמו שהיה (שם). סח לי זעירא. שהיה מאנשי ירושלים (סוטה כה.).